

Cesta

Díl patnáctý: Jedné noci v jednom místě, část 9

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Po událostech prvního příběhu s názvem „Pod padajícím nebem“ se čtveřice v podání Řidič, Manažer, Zpěvačka a Blondýna, ocitli na benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem Elhapem, prodávčem Dwaynem a mechanikem Eduardem. Vypadá to, že na benzínové pumpě na ně čeká trochu víc, než jen prostoj kvůli opravě jejich vozu (světle modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966). Setkání s automechanikem Eduardem přineslo jedno zásadní poznání a větu, která bude pro následující vývoj, zdá se, poměrně důležitá. Ta věta zní: „Dejte si pozor na emoce.“ Co to asi znamená? Rozhodně se jedná o něco zásadního. Mělo by se to projevit na místě, kde všichni skončili. V jídelně, když venku zuří písečná bouře. Vypráví si mezi sebou příběhy a další je právě na programu v podání Zpěvačky. Ale skoro to vypadá, že ona se k vyprávění moc nemá. Zpěvačku totiž sužovaly jiné problémy. Minulost se vrací a není laskavá. Do života cestujících však přišel Neznámý, Mafaka, a zdá se, že jeho postava způsobí celkem dost rozruch. Nebude však jediný.

Patnáctý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Osmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/04/cesta-008.pdf>

Devátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/05/cesta-009.pdf>

Desátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/06/cesta-010.pdf>

Jedenáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/07/cesta-011.pdf>

Dvanáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/08/Cesta-0012-public.pdf>

Třináctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/09/cesta-013.pdf>

Čtrnáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/10/cesta-014.pdf>

Cesta

Díl patnáctý: Jedné noci v jednom místě, část 9

Martin Štefko

Neznámý, vlastně Mafaka, působil mezi ostatními jako zjevení. Ne proto, že byl jediným černochem, Gonzálezova kůže byla přece jen poměrně světlá, ale hlavně tím, že přišel z písečné bouře. Jako zjevení, které se zrodí z jedovaté vody, jako člověk, který vzejde z bažiny, neposkvrněn. Mafaka, zvláštní to jméno, nad kterým se nikdo nezamýšlel, nesl hodně známek toho, že prošel písečnou bouří a s každou další vrstvou oblečení, kterou sundal, jen pokračoval v zasypávání podlahy. Sundal kalhoty a ukázalo se, že pod nimi má ještě džíny. Hned se pod ním vytvořila písečná hromádka. Dvě se krčily opodál, jak si sundal boty. Ten nejjemnější písek z nich stejně nedostal. Svlékl si i bundu a mikinu, krk měl také holý, najednou si připadal exponovaný, protože nabalený strávil několik dní. Bude chvilku trvat, než si zvykne, že zase může bezpečně chodit odkrytý, aniž by se musel bát, že mu písek sedře kůži i maso z kostí. Ač zůstal jen v džínách a tričku – sundal si i ponožky, protože měl písek mezi prsty – nechal si na očích sluneční brýle. V temnotě špatně osvětlené svíčkami, to není zrovna doplněk, který by si člověk neodložil. Mafaka však nevypadal jako někdo, kdo by si s tímhle dělal problémy. Jako kdyby se právě představoval ve své skutečné podobě. Ukázal se všem ve své skutečné image, kterou si pěstoval... Kde? Odkud pocházel? Kdo to vlastně byl? Kde se tu vzal? Těch otázek by se dalo najít mnohem více a všechny se vznášely nad hlavami osazenstva jídelny, které sedělo v tichosti, jako kdyby čekalo, až se velký vypravěč usadí a oni si konečně budou moct vyslechnout program, který si zaplatili.

Nezdálo se však, že by se nový host měl k tomu, aby jakékoli vypravování započal. Když se konečně odstrojil, došel si do lednice pro pivo, sedl si ke stolu, natáhl nohy a obrátil do sebe láhev během, několika sekund.

„To teda bodlo!“ vydechl spokojeně a odřhl si. „Před několika dněma mi došla voda a docela jsem se bál, že už to tady ani nenajdu. Měl jsem kliku. Znáte to, ne? Člověk si začne myslet, bůhví co, když ani nemá pořádnou mapu. Šel jsem jenom podle toho, co mi řekli. Jako fakt na mě šel strach. Ale v pohodě. Pořád jsem si říkal, že ještě několik hodin bez vody vydržím. A dobrý, jsem tady.“

Rozhostilo se ticho, jako kdyby Mafaka řekl všechno. Nesdělil jim však jedinou informaci, která by odtajnila, kdo to vlastně je. Věděli, že je čtvrtým do vozu, ale proč vlastně?

Blondýna se na Mafaku dívala jako na někoho, kdo se objevil ve špatnou chvíli na špatném místě. Poznávala jeho hlas. Poznávala hlas Neznámého, který je dostal z problémů na začátku Cesty. Měla by mu být vděčná, všichni by mu měli být vděční, jenže vděk necítila. Z Mafaky nevyzařovalo nepřátelství, přesto z něj sálalo něco negativního. Nedokázala by říct co. Prostě se jí nezdál. Nepochybovala o tom, že budou mít dost času na to, aby to zjistili.

Zpěvačka dávno zahodila svoje jižanské názory a z rasismu byla dávno vyléčena. Nic to neměnilo na tom, že tomu člověku nevěřila. Objevil se zničehonic a očividně věděl víc než ostatní. Možná víc než Manažer. Zpěvačku pobaveně napadlo, jak se asi Manažer cítí, když proti němu stojí někdo, kdo má s tímhle zvláštním místem více zkušeností. Ne, nedokázala v něm číst. Manažer stál klidně s rukama založenýma na prsou a čekal, co bude dál.

Mafaka za nimi nepřišel proto, aby si dal jedno pivo. Nezachraňoval je proto, aby si z nich teď utahoval. Prostě jenom potřeboval vydechnout. Manažer byl nedočkavý, často tímhle nešvarem trpěl. Tentokrát si počká, i když má informace přímo před sebou. Jen je říct. Nebude to trvat dlouho.

Řidič, González, Dwayne i Drew mlčeli. Jako kdyby oni byli jen diváky představení, těmi úplně v zadních řadách. Oni jsou nezúčastnění. Vstoupil mezi ně někdo, kdo k nim nepatří, s nímž nepočítali, a tak je pro ně spíše hrozbou než vítaným hostem.

„Hodláš se tu jen roztahovat, anebo nám řekneš trochu víc o tom, kdo vlastně jsi?“ řekl nakonec Manažer, protože nikdo jiný nevypadal, že bude Mafaku k čemukoli pobízet. Manažer přijal roli vedoucího skupiny, na což byl celkem zvyklý. Na liknavost svých podřízených by si ale nezvykl nikdy. Copak nikoho jiného nezajímá, co je Mafaka zač? Copak nikdo jiný nechce vědět, jak se sem dostal?

„Co byste chtěli vědět?“ usmál se na všechny nově příchozí, který se viditelně cítil lépe. Docela by mu prospělo něco k jídlu. Hned také požádal kuchaře, aby mu udělal hamburger, anebo rovnou dva. Stačí mu jen jedna houska. Na každou půlku jeden plátek masa. Mexičan se bez řečí vydal splnit objednávku.

„Víme, jak se jmenuješ, ale nevíme, odkud jsi, kde ses tu vzal, anebo proč,“ nadhodil Manažer a dál, jako dirigent orchestru, postával a na všechny shlížel ze své celkem obstojné výšky. Držel se sice blízko Zpěvačky, nikoli již proto, aby ji případně zadržel. Vlastně si ani sám neuvědomoval, že její blízkost vyhledává. Zpěvačka se uvelebila na židli, zkrřížila nohy a poklidně seděla a dívala se po ostatních. Blondýna si starší ženu měřila trochu v obavách, ale přece jen se její pozornost více soustředila na stále neznámého hosta.

„Přišel jsem, protože to tak mělo být,“ řekl poměrně skoupě Mafaka.

„To je všechno?“

„Více méně ano,“ pokrčil Neznámý rameny.

„Odkud jsi? Kdo jsi? Co jsi dělal? Tohle nemusíme vědět?“

„No, myslím, že ne,“ odušil Mafaka.

Manažer se zamračil. „Ty nám to z nějakého důvodu nemůžeš říct.“

Mafaka se nahlas rozesmál. Jeho smích zněl trochu nepatřičně, nehodil se do prostředí, ale přesto byl nesmírně osvěžující a příjemný. „Oni říkali, že vy všechno poznáte. Nevěřil jsem jim, ale jste vážně dobrý. Máte pravdu, nesmím vám říct nic z toho, kdo jsem, proč tu jsem, a tak. Bylo mi dost jasně řečeno, že to nemám dělat a rozhodně se nehodlám vzpouzet. Beru to jako dané. Nic ze mě nedostanete.“

„A kdo vám to nařídil?“ ptala se Blondýna.

Mafaka jí věnoval bělostný úsměv. „Tohle je taky jedna z věcí, co si mám nechat pro sebe.“

„Hm,“ zatvářila se Blondýna trucovitě. Potvrdila si, že jí tenhle člověk nesedí a dál se na nic neptala.

„Proč jsi teda přišel?“ zeptala se Zpěvačka.

„Abych se k vám přidal.“

„V autě není dost místa,“ mračila se starší dáma.

„Budete se muset uskromnit,“ stál si za svým Mafaka. „Beze mě prostě nemůžete odjet.“

„Jak to?“ složila si Zpěvačka paže panovačně na prsou.

Mafaka zavrtěl hlavou. „Tak to prostě je.“

„Zvláštní,“ měřila si ho Zpěvačka podezíravě. Ostatní po ní pokukovali, protože se sice zdálo, že je v pořádku, ale nikdo z přítomných nezapomněl na to, co provedla před několika desítkami minut. Co když se to v ní vzedme znovu? Nezdálo se, že by bouře ustávala, i když přece jen, to hučení se trochu zmírnilo. Anebo si jen zvykli.

González postavil před Mafaku talíř s rozpůlenou houskou a dvěma karbanátky. Neznámý se do jednoho hned zakousl. Měl hlad. Hltal a vše zapíjel dalším pivem, které mu přinesla Drew. Ač jedl rychle, nestalo se, že by mu něco spadlo. Okurka, rajče nebo kus salátu či kostička cibule. Nehodlal se vzdát ani kousku svého jídla. Jako kdyby nejedl hamburger, ale nějakou velkou vzácnost, která se připravuje jen králům a císařům.

„Pátý do party,“ řekl si Manažer spíš jen pro sebe.

„Bylo nás pět,“ dodala nesouvisle Blondýna.

„Vlastně jste čtyři,“ nadhodil Řidič. „Já jsem jenom řidič.“

Mafaka ukázal na Řidiče a pokýval hlavou, čímž vyřčená slova potvrzoval. Sám neřekl nic, protože měl ústa plná a snažil se alespoň trochu žvýkat, aby nepolykal sousta v celku. Hlad měl velký, ale zadělat si na žaludeční problémy neplánoval.

„Hm, to dává smysl,“ pomyslel si Manažer a musel uznat, že sice bral Řidiče celou dobu jako někoho mimo jejich skupinu, ale až nyní si uvědomil, že on skutečně není důležitý.

On jen řídí, je jen tím, kdo je veze a vlastně na něm nezáleží. Je konstantou, která se nemění. I když by jel pouze Manažer se Zpěvačkou, Řidič tam stále bude.

„A kdy se vlastně vydáme na Cestu?“ Blondýna tu otázku pronesla naprosto nevině, ale zeptat se na ni chtěli všichni. Zpěvačka, ta už chtěla vypadnout dávno, v podstatě hned, jak se na benzínové pumpě objevili. Blondýna brala tohle místo jen jako zastávku. A Manažer? Až nyní si uvědomil, jaké to vlastně celé mělo smysl a proč museli zastavit právě zde.

Mafaka.

Tím se všechno vysvětlovalo. Museli na něj počkat. Počkat, až se zde objeví, protože bez něj nemohou dál pokračovat. Ať už z jakéhokoli důvodu. To by ale v tom případě znamenalo...

„Až skončí bouře,“ odpověděl Mafaka na Blondýninu otázku, když konečně polknul poslední sousto a zalil ho zbytkem piva v láhvi. „Což by podle všeho nemělo trvat dlouho.“ A skutečně. Museli si toho všimnout i ostatní. Začalo přibývat více světla, ale hlavně se hluk zvenku postupně snižoval jen na lehké ševelení. Písečná bouře ustávala, anebo se jen přesouvala dál. Na tom nezáleželo, hlavně že oni jsou v bezpečí a tomu nejhoršímu se prozatím vyhuli.

„Chm,“ odfrkl si González. „A navíc ještě začíná svítat.“

Nikdo se nad tím moc nepozastavil, ale Manažer pochopil, že tohle není jen šťastná náhoda. Jako kdyby někdo řídil počasí, jako kdyby někdo řídil celý svět kolem nich. A to se mu přestávalo líbit. Vzpomněl si na tři ještěrky, které za sebou vystartovaly, každá na kus sladké tyčinky. Proč? A proč třikrát naprosto stejné? Jsou v nějaké virtuální realitě, která se přizpůsobuje podle pravidel hry? Pokud splní vše, co je předurčeno, tak mohou postoupit dál, na další level? To by pak znamenalo, že vše, co říkal o osudu, vlastně není pravda. Znamenalo by to, že je opravdu všechno dáno a na nich je pouze to, aby našli ten správný postup, jak dosáhnout výsledku. Když to nedokážou, nepostoupí dál. A pokud se poruší pravidla? Musí následovat trest. Konec hry. Ne, tahle představa předurčenosti se mu ani trochu nelíbila. Znamenalo by to, že tady není svým pánem. O to nestojí. Musí řídit svůj život, svůj svět. Musí tenhle svět víc pozorovat, všechny nuance, všechny drobnosti, aby si konečně mohl udělat obrázek o tom, kde vlastně jsou a proč tu jsou. A pak si také odpovědět na tu jednu zatracenou otázku, která mu vrtala v hlavě už od začátku.

Jak se sem v první řadě vůbec dostal?

Nepamatoval si, jaké kroky ho vedly k tomu, že nastoupil do Cadillacu DeVille (světla modrý, rok výroby 1966). Vybavoval si to, jak stojí na kraji chodníku a čeká. Jako kdyby si chtěl stopnout taxi, ale na žádné, které projelo kolem, nezamával. Vyčkával, protože věděl, že jeho odvoz je na cestě. Poznal by, kdyby se auto objevilo. A také se tak stalo. Řidič u něj zastavil a Manažer si sedl na přední sedadlo, protože to považoval za správné. Ne jako na zadní v taxíku, ale na přední, protože tam prostě patřil. Řidič ho pozdravil, nepředstavil se, a když se ujistil, že má Manažer zapnutý pás, rozjeli se. Netrvalo to dlouho a nabrali obě ženy, které čekaly společně. Jenže co se stalo, že Manažer na tom chodníku postával? Kdyby si na tohle dokázal odpovědět, nejspíš by pochopil mnohem víc. Frustrovalo ho to, ale na tuhle otázku prostě neměl adekvátní odpověď. Jako i na mnoho dalších. Nepochyboval však o tom, že časem na tu správnou odpověď přijde. Vždycky na ni přišel. Vždycky!

Blondýna sama by s podezřením nepřišla, ale ta druhá, která k ní někdy promlouvala, se hned ohradila.

„S tím černochem není něco v pořádku,“ řekla.

Blondýna se rychle rozhlédla, jako kdyby se bála, že tu druhou někdo uslyší, ač sama dobře věděla, že je jedinou, kdo ji vnímá. Ve své hlavě.

„Co ti na něm vadí?“ zajímala se. Už se naučila s tou druhou mluvit, aniž by u toho musela hýbat rty. Dříve trpěla samomluvou, ale teď už ústy hýbat nemusí a stejně si spolu popovídají. Vlastně je to takhle lepší. Nikdo jí nevěnuje pozornost, o níž by nestála.

„Tak zaprvé je to černochoch. Těm se nedá věřit.“
„Proč prosím tě?“
„Jak má chlap tak velkýho ptáka, tak je jasný, kde má mozek. A chlap, kterej myslí ptákem, je hovado.“
„To přeháníš.“
„Možná,“ nehádala se ta druhá. „Ale stejně bych si na něj dala bacha. Tohle tajnůstkaření, to taky není normální.“
„Asi má důvod.“
„Jasně, třeba ten, že na vás někdo šije pořádnou boudu. Bejt sebou, tak se kryju a dávám bacha, jestli nemá někde bouchačku, nebo nůž, aby vás ve spánku kuchnul.“
„Nevypadá jako někdo, kdo by zabíjel.“
„Že to říkáš zrovna ty.“
„Co tím...“
„Nech toho. Přede mnou si na nic hrát nemusíš. Obě víme, co se ti honí hlavou.“
„Za to můžeš ty! Tys říkala, ať o tom přemýšlím!“
„No, očividně tě ten nápad celkem zaujal, co?“
„Ty víš, že mě to zaujme! Vždycky mě to zaujme!“ Blondýna se ošila na své židli a podívala se oknem ven. Bouře ještě úplně neustala, ale už rozeznávala jeden ze stojanů pumpy. Stačilo by tak málo, tak strašně málo.
„Tak co?“ dorážela ta druhá. „Uděláš to.“
„Nevím.“
„Takže o tom uvažuješ! Paráda!“
„Třeba to neudělám,“ řekla Blondýna trucovitě.
„Jo, to si povíme, až to tady všechno vyletí do luftu.“ Druhá se smála a její smích odezníval jen pozvolna.
„Ty vole,“ ulevil si González, který se díval z okna. „Ta bouře fakt přestává, co?“
„Viditelně,“ souhlasil Manažer. Taky se díval ven z okna, kde se den projasňoval, jak písku ubývalo. Písečné závěje byly skoro všude, obepínaly dřevěné sloupky i stojany benzínové pumpy, nánosy se táhly jako jazyky široko daleko, tráva pod pískem skoro zmizela, jen na několika místech se zdálo, že se ještě drží a snaží se prodrat ven.
Manažer se však nezajímal o to, kolik písku bouře přinesla, ale o to, že se po písku pomalu sunul světlé modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966. Za jeho volantem seděl Eduardo. Takže ta jeho plechová dílna přece jen vydrží víc, než by se na první pohled zdálo.
„Hádám, že odjedeme opravdu celkem brzy,“ pronesl Manažer. Všichni se podívali ven na pomalu jedoucí auto. Vypadalo skvěle, nablýskané, jako nové. Přední sklo vyměněné, chladič opravený, plechy nablýskané, až se v nich příliš jasně odráželo slunce, které se znovu vydávalo na svou cestu.
„Já věděl, že je to frajer,“ vyskočil Řidič a díval se na svého miláčka. Jako ve zpomaleném, nudném filmu se všichni dívali na to, jak vůz přijel až téměř před jídelnu. Motor se zastavil a Eduardo vyšel ven. Prošel se kolem vozu a hledal ještě nějaké chybičky, které opomněl. Zdálo se však, že je výsledek dokonalý. Automechanik pak pomalým krokem došel až ke dveřím jídelny a pustil se dovnitř.
„Tak je hotovo,“ oznámil všem očividnou skutečnost. „Přivezli mi všechny náhradní díly, takže jsem na tom mohl v klidu pracovat. Vypadá, že to šlape jak hodinky.“
Několik členů osazenstva se po sobě podívalo. Nakonec se zeptala Zpěvačka: „Přivezli? V té bouři?“
Eduardo ledabyle pokrčil rameny. „Taky jsem si říkal, že se na to asi vykašlou, ale někdy překvapí. Tentokrát překvapili.“
Zpěvačka se podívala na Manažera. Pokrčil rameny. Něco podobného předpokládal. Zapadlo to prostě dokonale do sebe. Měl snad Eduardo celou dobu součástky u sebe, ale jen

na ně hrál komedii? Ne, to si nemyslel. Nejspíš skutečně přivezli součástky. Anebo... Že by rovnou celé auto? Tohle vypadalo nově, až moc se lesklo. Že by pro ně – kdo jsou oni? – bylo jako mávnutím ruky přivezt tenhle starý model? Nové auto místo nějaké opravy? Ne, nedivil by se tomu, tohle je klidně všechno možné.

„Takže už můžeme vyrazit?“ zeptala se Zpěvačka.

„Klidně hned,“ pronesl automechanik tónem, který sděloval, že je mu to úplně jedno.

Blondýna se zvedla, ale zase se hodně rychle posadila. Pak se zvedla ještě jednou.

„Už ses rozhodla?“ podíval se na ni Manažer s úšklebkem.

„Ještě se tu... trochu se venku projdu, než odjedeme.“ Bez dalších slov šla ven a zmizela jim někde za rohem, kde ji nemohli vidět.

„Hm, ani se nerozloučila,“ řekl Dwayne posmutněle.

„Ona je taková,“ poplácal ho González po ramenou, jako kdyby Blondýnu znal.

Dwayne chvíli seděl, díval se na svoje boty, pak se zvedl a odešel do svého obchodu.

„To dělaj ty cigarety,“ vysvětlil kuchař, aniž by to kohokoli zajímalo. Mafaka, Manažer, Zpěvačka a Řidič se dívali po sobě, jako kdyby čekali na to, kdo první řekne, že teda budou pokračovat.

„Máme natankováno?“ zeptal se nakonec Manažer.

Eduardo jen přikývl a odešel za Drew. Poprosil ji o kávu a servírka se hned ujala svého úkolu.

„Budete chtít nějaké jídlo s sebou?“ nabídl své služby Mexičan.

Cestovatelé se po sobě podívali a nakonec němě přikývli.

„Máte něco trvanlivějšího?“ zeptala se Zpěvačka.

„Mražené burgery?“ zasmál se vlastnímu vtipu. Když nikdo jeho pobavení nesdílel, dodal: „Mám tam nějaký salát, který by měl chvíli vydržet, můžu vám udělat nějakou bagetu, ale stejně byste to museli sníst. Můžu vám dát i konzervy, když budete chtít, ale být vámi, tak si toho moc neberu. Spíš jenom tak na zakousnutí. Tam, kam jedete, mají taky obchod s potravinami a je tam jedna moc dobrá italská restaurace.“

„Nějaké bagety, prosím,“ shrnul Manažer a González se rovnou pustil do práce.

„To odjedeme jen tak?“ divila se Zpěvačka.

„Co bys ještě chtěla?“ divil se Manažer. „Nepřišlo mi, že bys tu chtěla zůstat nějak dlouho. Vlastně jsem měl pocit, že se ti tohle místo hnuší.“

„To ano,“ přitakala Zpěvačka, „ale abychom na něco nezapomněli.“

„Moc jsme si toho nepřivezli.“

„A pokud jsme si něco pěkného přivezli,“ neodpustila si Zpěvačka, „tak to shořelo.“

Manažer se usmál, nebylo v tom nic omluvného. „Kdybych to neudělal, už bychom tu nebyli.“

„Naštvaná být můžu. Malinko.“

To jí nevyvracel. „Máte něco proti tomu, když vyrazíme co nejdřív?“ zeptal se Manažer.

Zpěvačka zavrtěla hlavou, rozhodně nic proti neměla.

„Já si klidně odpočinu i v autě,“ ujistil je Mafaka. „Stejně jsem tady, abych se s váma na tu Cestu nalodil, takže proč nezačít hned?“

„Výborně. Asi vám to bude strašně líto,“ promluvil Manažer k trvalému osazenstvu místní jídelny, „ale budeme vás muset opustit. Přesto bych vám rád poděkoval za vaši pohostinnost a za místo, kde jsme se mohli ukrýt.“ Nečekal na nějakou reakci a rovnou se obrátil na Řidiče: „Nechci ti do toho kecat, ale vzhledem k tomuhle mému krátkému proslovu, bych očekával, že budeš mít alespoň nějakou snahu zkontrolovat auto, nebo ho alespoň před odjezdem prohlédnout.“

„Máte strach, že jsem něco zanedbal?“ pronesl Eduardo líně a klidně upil z espressa, které mu Drew přinesla.

„Ne,“ zavrtěl Manažer hlavou. „Bojím se toho, že něco zanedbá on.“ Výmluvně pozvedl ukazovák a nasměroval ho na Řidiče.

„No jo, však já jdu. Já vím, co je moje práce,“ ujišťoval všechny kolem sebe. Rychle se postavil, kývl na Gonzáleze, Drew i Eduarda a vydal se ke svému autu.

„Klíčky jsou v zapalování,“ vyštěkl za ním Eduardo a Řidič jen přikývl, že rozuměl.

„No, měl bych se sbalit,“ plácl se Mafaka do kolenou a také se zvedl.

„Tohle si budete brát?“ Zpěvačka měla na mysli oblečení, které ze sebe pracně sundal.

Mafaka přikývl. „Zachránilo mi kůži a člověk nikdy neví, co přijde. Co jsem tak slyšel, v kufru je dost místa, takže s tím asi moc trable nebudou, ne? Sejdeme se v autě,“ dodal a šel si po svých. Sbíral kusy oblečení ze země, ještě se z nich snažil vysypat trochu písku, a pak je skládal na hromadu. Nakonec přistoupil ke Gonzálezovi, který zrovna balil bagety do potravinové fólie a něco si s ním špital. Pak se Mafaka vydal do obchodu.

„Kam šel?“ podivila se Zpěvačka.

„Osprchovat se,“ vysvětlil Manažer a bylo jasné, že ví, nehádá. „Budeme na něj muset chvíli počkat. Půjdem zatím ven?“ Nabídl Zpěvačce ruku a ona neodmítla. S Manažerovou pomocí se zvedla, vzala si kabelku a pomalu šli ke dveřím, jimiž prve utéct nemohla.

„Vzduch je takový zvláštní,“ zhodnotila starší žena, když se venku nadechla.

„To bude tou bouří,“ odhadl Manažer.

„Asi ano.“

Venku bylo celkem rušno. Řidič pobíhal kolem auta a kontroloval, jestli je skutečně všechno v pořádku. Sice se zdálo, že auto vlastně jen očumuje, ale tvářil se u toho velmi zanepraveně jako člověk, který rozumí tomu, co dělá. Blondýna zatím kmitala po celém prostranství, jako kdyby něco hledala. Zpěvačka jí věnovala pár smutných pohledů, jimiž se člověk podívá na srnku, která se snaží utéct, ač má zlomenou nohu.

„Něco jsi mi neřekl,“ pronesla Zpěvačka k Manažerovi, ač se na něj nedívala a pozorovala plakát politika, který ani bouře neodnesla. Ten rozesmátý – nebo rozšklebený? – obličej byl nesmrtelný.

Manažer se jen usmál.

„Víš, co jsi mi neřekl.“ Neptala se, konstatovala.

„Neřekl jsem ti spoustu věcí, ale vím, co máš na mysli. Ano.“

„Jak to, že měl Řidič takovou sílu, když mě zastavil?“ zeptala se přece jen Zpěvačka.

„To je celkem jednoduché.“

„Jak jinak,“ odfrkla si. „Proto na to nikdo jiný nepřišel.“

„Pravděpodobně.“ Manažer se dál usmíval a Zpěvačce se ten úsměv ani trochu nelíbil. Až příliš jasně z něj vyzařovalo, jak velcí pitomci se kolem Manažera vyskytují.

„Slíbil jsi, že mi to řekneš.“

Musel pokývat hlavou. To skutečně udělal. A tak odpověděl: „Řidič není člověk.“

„Cože?“ vyprskla Zpěvačka a nevěděla, jestli by se měla smát nebo naštvat. „Taková pitomost!“

„Jen se směj.“

„To nemyslíš vážně, že ne?“

„Tak se nad tím zamysli.“

„Nad čím?“

„To jak klišovitě mluví, jako kdyby byl v nějakém filmu. Jak pořád opakuje, že je všechno buzerantský. Tohle.“

Zpěvačka se smála. „To jsou opravdu věrohodné důkazy.“

Manažer si povzdechl. „No dobře, zní to trochu divně, ale když si to dáš do souvislosti, je to jasné.“

„Do jaké souvislosti? A co je jasné?“

Manažer se Zpěvačce díval přímo do očí. Dlouze. Pak pronesl větu, kterou považoval za naprosto přirozenou: „Řidič je robot.“

Zpěvačka stejně dlouze hleděla do Manažerových očí. Až pak se nahlas rozesmála.

„Čemu se tak směje?“ divil se Řidič.

„Tomu, že seš robot,“ odpověděl bez okolků Manažer.

Řidič na místě ztuhl. Jako robot, jehož hardware najednou zamrzl. Otevřel pusou, zavřel ji, otevřel ji znovu, snad ještě víc dokořán, a opět ji zavřel. Jeho oči, vytřeštěné jako oči opičky, která ve dne spí a v noci loví, dávaly najevo, že informace, která byla mozkiem právě přijata, není z těch, které by měly být pronášeny nahlas ve společnosti většího množství lidí.

„To by byl hodně dokonalý robot,“ smála se dál Zpěvačka a její věk, alespoň na několik minut, klesl snad pod padesát let. Dostávala ze sebe emoce a dělalo jí to dobře. Manažer si uvědomil, že způsobil něco, co vlastně ani pořádně nechtěl. Nakonec to ale ještě prospěje jejich vztahu. Navíc se mu zamlouvalo, jak se na něj Řidič díval. Samotného ho to pobavilo.

Zpěvačka, tentokrát jako babička, která dlouho neviděla svého vnuka, štípla Řidiče do tváře. „No vážně, vypadá jako plecháček!“ Zpěvačku pobavení neopouštělo a Manažer byl vlastně rád, že tomu tak je. Spokojená a pobavená žena bude na cestě lepší než bláznivá stará babka, co ji honí minulost.

„No dobře, no,“ rozhodil rukama, „tohle mi asi věřit nebudeš.“

„To teda ne. Je to tady docela dost šílené, ale tohle už je vážně moc.“

Zpěvačka si utřela slzy a zeptala se Řidiče: „Už pojedeme?“

„P-pravděpodobně,“ zakoktal Řidič a nebyl schopen se Zpěvačce podívat do očí.

„Fajn, počkám na vás v autě. A ať se ostatní pohnou. Mám chuť se pořádně projet a doufám, že poznáme nějaká pěkná místa.“ Zpěvačka se od mužů odpoutala a šla k vozu. Řidiče ani nenapadlo, aby jí šel otevřít. A tak si pomohla sama. Usadila se a nechala dveře otevřené, aby nenastartovaný vůz trochu větral.

„Proč?“ vydechl Řidič tiše do Manažerovy tváře.

Ten o krok ustoupil. „Nefuň na mě takhle. Nikdy.“

„Proč?“ zopakoval Řidič, jehož oči mrkaly až příliš rychle.

„Copak si myslíš, že by ostatní neměli vědět, co seš zač? Anebo co jsou zač tady všichni. Ta servírka, tlustý kuchař, zhulený prodavač, flegmatický automechanik?“

„Tohle nikdo nemá vědět.“ Řidič se snažil znít pevně, snad i trochu výhrušně, ale Manažer si z něj nic nedělal.

„Potom je zajímavé, že já to vím.“

„Nesmíte to nikomu říct.“

„Proč?“

„Nesmíte to nikomu říct,“ žadonil Řidič neoblomně.

„Anebo?“

„Nevím. Neznám následky,“ ucedil Řidič. „Ale jsem si docela jistý, že by to nebylo dobré. Fungujeme tu... prostě tu máme nějaké úkoly. A jakmile bychom je neplnili...“

„Všechno by se mohlo posrat,“ doplnil Manažer.

Řidič přikývl.

„Tohle místo se mi zamlouvá čím dál míň.“

Řidič pozvedl ruce v gestu marnosti „Já jsem jenom řidič.“

„Jenom řidič. A já jsem jenom člověk.“

„Budete mlčet?“ ujist'oval se Řidič.

„Dokud z toho budu mít užitek? Zatím nevidím důvod, proč jít s pravdou ven. Navíc mám moje podání je tak nějak... těžko k uvěření.“

„To je dobře,“ řekl Řidič ulehčeně, ale nezdálo se, že by se mu skutečně ulevilo. Jeho tělo zůstávalo napjaté, strnulé, vyděšené. „Lidi by takovým věcem věřit neměli.“

„Je ti jasné, že tenhle náš rozhovor bude pokračovat?“

„Jak to myslíte?“

„Já o tobě chci vědět víc. O tobě, o tom, čím jsi, a o tomhle místě.“

„Nemůžu vám nic říct. Jsem jenom řidič.“

„To ještě uvidíme. Teď bys měl pokračovat.“

Řidič se tvářil nechápavě.

„Nepřišlo mi, že bys kontroloval kapaliny,“ navedl ho Manažer správným směrem.

„Dělej, ať odsud můžeme vypadnout co nejdřív. Nechci, aby se strhla další písečná bouře. I když ona nepřijde, co?“

Řidič neodpověděl. Poslechl příkaz. Šel k autu, zvedl mu kapotu a jal se kontrolovat kapaliny. Anebo alespoň dělal, že něco kontroluje.

„Poslouchal jste?“ otočil se Manažer na Eduarda, který právě vycházel ze dveří.

„Samozřejmě,“ potvrdil automechanik. „Neděláte ale dobře.“

„V čem?“ Manažer si v defenzivním gestu zkrřížil ruce na prsou. Eduardo zůstával klidný, ruce svěšené, jako kdyby pro něj byly příliš těžké, než aby je pořád zvedal.

„Hodně víte, dokážete si spoustu věcí odvodit, ale jste ješitný, chcete se předvádět, dávat na odiv to, co víte. Může se vám to zle vymstít.“

Manažer se na automechanika díval, jako kdyby ho odhadoval. Měl o něm určité mínění, ale to se postupně měnilo.

Eduardo máchl rukou, ani ji příliš nezvedl. „Co já vlastně můžu vědět? Jsem přece jenom robot.“ Muž se odebral směrem ke své plechové garáži, nohy vláčel po zemi, neobtěžoval se je moc zvedat, a tak zanechával v navátém písku rýhy, jako kdyby tudy projelo auto s úzkým rozkolem. Anebo jako kdyby tudy někdo táhnul mrtvolu.

Zvonek nad dveřmi do jídelny znovu zacinkal. Ven vyšel González, který si jednou rukou zastíňoval oči, do kterých se mu opřelo silné slunce. Jídelna měla ještě zatažené žaluzie, tak ho síla paprsků překvapila.

„Tady máte jídlo,“ podával Manažerovi igelitku s bagetami. Nebylo jich pět, jen čtyři.

„Díky.“

„Nechcete něco k pití?“

Manažer zavrtěl hlavou. „V kufru něco máme.“

„Jo, to je fakt. Do kufru tohoto auta se toho vejde spousta.“

„Asi jste docela rádi, že vypadneme, co?“

„Upřímně? Já jsem rád, že vypadnete vy. Ta prsatá co je s váma...“

„Jo, to je fér,“ usoudil Manažer a očima hledal Blondýnu. Skláněla se nedaleko garáže, jako kdyby tam něco dělala, snad něco našla v písku. Manažera její chování nezaujalo natolik, aby se víc pídil po tom, co dělá.

„Jste pěkná svině,“ pokračoval González.

„Říkali mi i hůř. Ale asi máte pravdu,“ připustil Manažer a nijak se nevykrucoval.

„Taky mi řeknete, že se mi to vymstí?“

„Proč bych to dělal? Mně je ukradený, jestli se vám něco stane.“

„Pravda. Něco mi ale stejně chcete říct.“

„Jste vážně prudič. Ale jo, máte recht.“

„Tak o co jde?“

„To místo, kam jedete. Je to dost děsivý místo. Hlavně jeden dům. Asi to moc nepomůže, ale nechod'te tam.“

„Proč bychom tam neměli chodit?“

„Protože když tam půjdete, jeden z vás zemře.“

„Co je to za dům?“

„To poznáte, až to uvidíte.“

„Proč mi to vlastně říkáte?“

„Vás nemám rád, ale ostatní... jsou celkem v pohodě. Docela bych jim přál, aby se dostali co nejdál.“

„Tak proč to říkáte zrovna mě?“

Mexičan si povzdechl. „Protože i když jsou celkem fajn, všichni to jsou neschopní troubové, co tu bez vás dlouho nevydrží. Snad ten novej, ten černocho, ale nevím. Ty ženský, ty by to bez vás nezvládly. Jste tak nějak jejich jediná naděje na to, že dojdou do cíle Cesty.“

„Takže nějaký cíl existuje?“

„Vždycky existuje nějaký cíl,“ řekl González a vrátil se do jídelny. Zvoneček nad ním zacinkal, skotačivě a přátelsky, přesto měl Manažer pocit, jako kdyby zvonila hrana.

A ještě jedno zazvonění. To vyšel Mafaka.

„Tak jsme všichni připravený?“ zahalekal.

„Více méně,“ usoudil Manažer, jen Blondýna stále ještě chodila kolem a sem tam se pro něco skláněla.

„Tohle bude krásnej den na cestu.“ Mafaka měl přes rameno přehozený vojenský vak, kterého si Manažer prve nevšiml.

„Ani jsem jiné počasí nečekal,“ odušil Manažer.

„Vrtá vám hlavou, co jsem zač, co?“ nerozpakoval se Mafaka z otázkou.

„To asi každému.“

„Někomu víc, někomu míň.“ Mafaka roztáhl ústa do širokého úsměvu a šel k autu. Otevřel si kufr a vhodil dovnitř svůj vak. Kufr vypadal překvapivě prázdný. Ani to Manažera nepřekvapilo. Stejně jako by ho nepřekvapilo, že by se tam objevila voda, nebo něco jiného, kdyby otevřel kufr on sám.

Podivné místo, podivní lidé, podivné kufry.

Naposledy se rozhlédl po benzínové pumpě, po jídelně, kde Drew dál utírala své stoly, González rozehrával gril pro minimum hostů, pokud ještě nějakí vůbec přijedou. Dwayne se zavřel ve svém obchodě, kde na sebe nechal působit omamné vůně a texty náboženských knih. Eduardo už se ukryl ve své rezavějící a na první pohled chatrné, přesto odolné garáži. Vše se vracelo do klidu, budou čekat jen na to, až se objeví nějakí další cestující. Za jak dlouho to bude? Možná hned, možná za pár hodin, možná nikdy. Jak tady vlastně ubíhá čas? Manažer tušil, že noc, kterou strávili v jídelně, by měla být delší. Slunce bylo až příliš vysoko na obzoru, když se písek uklidnil. Plyne zde čas stejně jako normálně? Je zde vůbec nějaký čas? Pochyboval o tom. Necítil se vůbec unavený. Nechtělo se mu spát. A vlastně ani jíst, když se nad tím tak zamyslel. Těch zvláštností se sbíralo stále více.

Mafaka si sedl ke Zpěvačce, která překvapivě neměla nic proti. Manažer si šel sednout dopředu, protože jeho místo očividně neměl v plánu obsadit nikdo jiný. Zpěvačku by tam pustil, ale když se sama nerozhoupala, nutit ji nebude. Přesto nezelo Manažerovo místo prázdnotou. Před spolujezdcovým sedadlem se na zemi choulil Elhapův kocour. Když ho Manažer uviděl, nezabránil úšklebku.

„Koukám, že se tě nezbavím,“ řekl, ale nechal kocoura na pokoji. V klidu si sedl na sedadlo a srovnal si nohy tak, aby zvíře mělo dost místa. Kocour zapředl.

„Ne, tohohle se fakt nezbavíte,“ ujistil ho Mafaka. „Má vás rád.“

„To se divím. Zavřel jsem ho do trouby.“

„Kočkám člověk nerozumí,“ zamyslel se Mafaka. „Někdy jsou jak mrchy, jindy by vás chránily jako věrný pes. Třeba je tahle submisivní. Vy jste jí ukázal, kdo je pán a teď vám bude věrná.“

„Nebo mi ve spánku vyškrábe oči.“

„I to je možnost,“ připustil Mafaka.

„Co to dělá?“ zeptala se Zpěvačka a měla na mysli Blondýnu, která stále brouzdala kolem. Teď se zrovna dívala na plakát s mužem, který chtěl, aby se volilo menší zlo. Marc Retten. Senátor pro vás.

„Něco plánuje,“ usoudil Manažer. „Něco připravuje.“

„Ale co?“ nenechala se tak snadno odbýt starší dáma.

„Ví bůh,“ pokrčil rameny Manažer a místo Blondýny se díval na ten plakát. Něco mu říkalo, a to na intuici nevěřil, věřil v dedukci a své schopnosti, že s tímhle mužem se ještě setkají. Něco zlověstného cítil z toho roztaženého úsměvu, který říkal, že tenhle Retten vám strčí pistoli do zadku, aby se ujistil, že mu dáte hlas. Pravý člověk na svém místě.

„Tak já jsem připraven a auto taky,“ přisedl si k ostatním Řidič. Dveře nechával otevřené a ještě nenastartoval. „Čekáme už jen na Blondýnu?“

„Skvělé pozorovací schopnosti,“ rýpnul si Manažer.

„Něco tvoří,“ odušil Mafaka. „Je to docela kočka, co?“

„To teda,“ vydechl Řidič. „Byl jsem z ní úplně paf, když si nastoupila.“ Podíval se do zpětného zrcátka, kde uviděl Zpěvačku se sevřenými rty. Rychle dodal: „Nic ve zlém, madam.“

„Nic se neděje. Vím, co se mužům v dnešní době líbí. Hodně umělého, co se zvedá za obzory, hubená těla. Nemám nic proti. Sama jsem si zažila s muži dost, nemůžu si stěžovat. A teď jsem ve věku, kdy si užívám nepozornost. Navíc, on se vždycky najde někdo, kdo by chtěl starou bábu.“

Řidič raději zmlkl, protože neměl žádnou smysluplnou odpověď, kterou by sdělil svým pasažérům.

„Konečně jsi dokončila, co jsi dělala?“ prohodil Manažer k Blondýně, která si sedla na své místo. I když mezi ní a Zpěvačkou nyní seděl Mafaka, stále měla dost prostoru. Namáčkla se navíc až na sklo, aby se od Mafaky držela co nejdál.

„Jen jsem se procházela,“ reagovala Blondýna až příliš zostra.

„Mně je jedno, cos tam dělala.“

„Můžeme teda ject?“ zeptal se Řidič.

Nikdo neměl výhrad, dokonce i kocour mňouknul, jako kdyby souhlasil, jako kdyby sám chtěl vypadnout z tohoto bohem zapomenutého místa.

Řidič nastartoval a auto se příjemně otrásl. Cesta volala a oni se rozhodli si ji podrobit. Nebo to alespoň zkusit. Osazenstvo Cadillacu DeVille (světle modrý, rok výroby 1966) se nedívalo do jídelny na lidi, s nimiž se zde setkali, ale hleděli vstříc horizontu, který se před nimi ztrácel v třesoucím se vzduchu.

Nikdo se neotočil za Drew, Gonzálezem, Dwaynem nebo Eduardem. Auto se rozjelo, Cesta pokračovala, všechno ostatní nechali za sebou. Metaforicky i doslova.

Eduardo vyšel z garáže a sledoval auto, které mizelo v dále, poté jen prachovou stopu, kterou po sobě zanechal. Také ostatní vyšli ven a přidali se k němu. Drew přestala utírat stoly a jen přežvykovala žvýkačku. González si utřel zpocené tělo a pak nechal ruce volně viset. Dwayne se rozhlížel kolem sebe, jako kdyby se snažil pochopit, co ostatní s takovým napětím sledují.

„Myslíte, že mají šanci?“ zeptal se González.

Eduardo, aniž by se pohnul, pokrčil rameny. „Něco v sobě mají. Nevím, musejí být chytří a to všichni nejsou. Ale on to v sobě má.“

„Je to hovado,“ řekl svůj názor kuchař.

„Je,“ připustil Eduardo, „jenže bez něj by se sem vůbec nedostali.“

„Stejně je to hovado,“ stál si za svým González a Drew ho podpořila.

„On nebude tím, kdo jim celou Cestu zkazí,“ prorokoval Eduardo.

„A co ten černoš?“ nadhodil Dwayne, když se konečně chytil.

Eduardo se zamyslel. „To je problém. Ten by mohl všechno pokazit.“

„Proč?“ nechápal Dwayne. I ostatní s napětím poslouchali.

„Proč?“ Eduardo si dal s odpovědí na čas. „Protože...“ Než stačil dopovědět, co chtěl, celá benzínová pumpa se proměnila v obrovskou ohnivou kouli. Plameny je srazily a odhodi-

ly, jejich obvody se vmžiku roztavily a seškvařily. Ani jeden z nich už nic neřekl, ani jeden už nemohl sledovat, jak se jejich benzínová pumpa, jejich jídelna, jejich garáž, jejich sloupy mění v popel a prach. Pustina se stávala pustinou, život vyprchával ve velkém. Plameny vyšlehly vysoko a vysoko se plazily, jak stravovaly všechno, co se strávit dalo. Dřevěné sloupy pro dráty vysokého napětí hořely dobře. Jedna věc však plamenům odolávala. Marc Retten a jeho podobizna na volebním plakátě. Slogan „Volte menší zlo!“ tak zněl ještě tíživěji než předtím.

Plamínky dohořivaly pomalu, držely se dlouho. Dřevěný sloup se proměnil na černé škvarky, pak v popel. Plakát se jen snesl vzduchem a dopadl na zem, kde se tvář na něm vyobrazená dívala do nebe. Úsměv z politikovy tváře nezmizel. Ten byl vděčný. Úsměv nezmizel ani z ananasu a kokosu, kteří postávali na velkém kameni za bývalou jídelnou. Všechno pozorovali a těšili se na další Cestu. Tohle začínalo být rozhodně zajímavé. Něco takového se ještě nestalo.

Pokračování následuje 4. prosince 2013 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Když jsem se snažil ukončit příběh „Jedné noci v jednom místě“, nebyl jsem si jistý, jestli touhle kapitolou, nebo ještě nějakou další. Nakonec je to tahle. Jedná se o poslední díl druhého příběhu, který má celkem devět kapitol. To už je pěkná kniha, dalo by se říct. Ale ono to bude ještě pokračovat. Nemluvě o prvních šesti kapitolách příběhu „Pod padajícím nebem“.

S tímhle seriálem už jsem prožil více jak jeden rok, vlastně už skoro rok a půl, protože jsem ho začal psát v létě 2012. Nemůžu říct, že jsem tímhle příběhem žil celou dobu, to snad ani nejde, vzhledem k tomu, že jsem napsal dost jiného, ale přece jen se to na mně podepsalo. Mám ho rád. Je to takové moje specifické psaní a jako takové ho také musíte brát.

„Cesta“ je specifická hlavně z toho hlediska, že se jedná o silně intuitivní psaní. Nevím, kam se celý seriál vyvine, mnohdy ani nevím, kam se vyvine jeden příběh. To je i příklad příběhu „Jedné noci v jednom místě“. Měl původně vypadat naprosto jinak, žádné vyprávění postav, ale tohle mě prostě baví. Užil jsem si to a rozhodl jsem se, že v ich-formě bude i většina příběhu „Známy Neznámy“, který následuje příští měsíc.

„Cesta“ se píše dál a já mám hotových zatím dalších pět kapitol. Snad dokončím tento další příběh, i když teď se z toho moc nevidím. Snad se ale povede, protože věnovat rok a půl něčemu, co bych pak zabil... Přijde mi to škoda. V tomhle případě ano, protože myšlenka téměř nekonečného seriálu se mi prostě zamlouvá. Nechte se překvapit, jak to bude dál, stejně jako se nechám překvapit já. A omluvte případně nějaké ty chyby. Na korektury už holt nezbyvá tolik prostoru. Jestli tohle ale někdy vyjde jako kniha, korektury provedu pořádně.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 5. listopadu 2013, když patnácté „Slovo autora“ píše. Před námi je další příběh a myslím, že bude také pěkně dlouhý. O pravidelnosti publikování už si bohužel nejsem tak jistý, ale uvidíme.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/11/cesta-015/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/u/0/+Martin%C5%A0tefko/posts>